

Ένα παραμύθι

Κάποτε, σε μια γειτονιά, γεννήθηκε ένα κοριτσάκι. Μεγάλωνε, ζωηρό και χαρούμενο* αγαπούσε όλους και το αγαπούσαν. Ενώ όμως έπαιζε χαρούμενο και ξένοιαστο, ένιωθε ότι είναι διαφορετικό.

Δεν ήταν σαν τ' άλλα παιδιά γύρω του. Όλο κάτι έψαχνε να βρει, κάτι που δεν το έβλεπε γύρω του* ούτε ήξερε ακριβώς τί.

Όσο μεγάλωνε δεν ήθελε να κάνει ό,τι και τ' άλλα κορίτσια που άκουγαν τους γονείς τους και βιάδιζαν στο δρόμο που τους έδειχναν εκείνοι, ή αυτόν που ήταν ανοιχτός μπροστά τους. Ανησυχούσε και αναζητούσε*

Άραγε τί!

Μια μέρα, όπως πήγαινε βρέθηκε μπροστά σ' ένα όμορφο, ψηλό δέντρο.

Αμέσως ένιωσε τη λαχτάρα να σκαρφαλώσει πάνω στα όμορφα του τα κλαδιά, αψηφώντας κάθε κίνδυνο.

Ανέβηκε και αναγάλιασε, ένιωσε τόσο όμορφα. Άραγε νά' τανε αυτό που ζητούσε! Ξεχάστηκε εκεί ψηλά, ώσπου, μετά από λίγο άρχισε να νιώθει ότι το κλαδί που πάνω του καθόταν κι αναγάλιαζε από την ομορφιά του, δεν ήταν και τόσο γερό. Λίγο αργότερα άρχισε να τρίζει και να κουνιέται απειλητικά και πριν προλάβει να καταλάβει καλά καλά τι συνέβαινε, αρπάχτηκε, σαν από ένστικτο, από ένα άλλο κλαδί, λίγο πριν βρεθεί στο κενό. Σε λίγο άρχισε κι αυτό να τρίζει...και αυτό έγινε πάλι και πάλι...Η κοπέλα άρχισε ν' απελπίζεται, αλλά επέμενε να μένει εκεί και να στηρίζεται στο πιο γερό κλαδί.

Στο μεταξύ, έκανε φίλους και εχθρούς, τα πουλιά, τα σκιουράκια και τ' άλλα ζώα του δάσους. Άλλα έκλαιγαν μαζί του και προσπαθούσαν να του φέρουν κανένα καρπό για να ζήσει, άλλα το κοροΐδευαν. Του έβγαζαν τη γλώσσα...*να, να, βλάκα, νόμιζες πως μπορείς να κάνεις ό,τι θέλεις. Νόμιζες ότι έχεις φτερά και μπορείς να πετάς, ν' ανεβαίνεις ψηλά. Όποιος δεν έχει φτερά πρέπει να μάθει να περπατάει** να πατάει γερά πρώτα και μετά να βλέπει και προς τα πάνω.

Τι να κάνει η κοπέλα, εκεί βρέθηκε πια και προσπαθούσε να γαντζωθεί και να ισορροπήσει όσο γινόταν καλύτερα. Απλώνει την Άνοιξη τα χέρια της στα λουλούδια και το καλοκαίρι στους ώριμους, γλυκούς καρπούς. Άλλους τους έφτανε, άλλοι της έπεφταν την τελευταία στιγμή κι έγλειφε το χυμό που πασάλειβε τα χέρια της. Άλλους έτρωγε άγουρους, άλλους σάπιους. Έτσι, ζούσε! Έμαθε να είναι ευχαριστημένη με ό,τι έφταναν τα χέρια της και πάντα είχε το νου της και τα μάτια της ανοιχτά να βρει ένα στέργιο κλαδί.

Μια μέρα, όπως καθόταν συλλογισμένη, είδε ένα μικρό, φρέσκο, ζωνηρό κλαδάκι που ξεπετάχτηκε από ένα γερό κλαδί, δίπλα στον κορμό.

Αμέσως γέμισε χαρά κι αισιοδοξία. Ξέχασε πού καθόταν και πώς ζούσε.

Κι έμεινε εκεί να βλέπει το κλαδάκι να μεγαλώνει, ώσπου να γίνει ένα μεγάλο, γερό κλαδί.